

1

Ashley

Vklázla do jeho auta a dúfala, že to nie je chyba. Nebol to jej prvotný plán, ale ostatné zlyhali a ona bola zúfalá.

Usmial sa na ňu a v tom úsmeve bolo toľko šarmu, že zabudla na všetko okolo seba. Spôsob, akým sa na ňu pozeral, v nej vyvolával pocit, že je jedinou ženou na svete. Jeho šarm ešte zdvojnásobovalo auto, výkonný kabriolet, nízky, elegantný a drahý. Priam kričalo: *Pozri sa na mňa, ak tá už neupútali ostatné atribúty môjho bohatstva a moci!*

Matka by ju bola varovala, aby s ním do auta nenastupovala, ale matka bola mŕtva a Ashley robila tie najlepšie rozhodnutia, aké dokázala bez kohokoľvek blízkeho, kto by jej mohol poradiť alebo ju varovať. Spomenula si, ako prvýkrát sama jazdila na bicykli, neistá, ustráchaná, ruky sa jej potili na riadidlách a mama na ňu kričala: *Šliapni do pedálov!* Spomenula si na svoju prvú hodinu plávania, keď sa ponorila pod hladinu a nabrala do úst toľko vody, že si myslela, že vypije celý bazén. Bola si istá, že sa utopí, ale potom pocítila ruky, ktoré ju dvíhali na hladinu, a začula hlas, ktorý doľahol do jej uší zapchatých vodou: *Neprestávaj kopať!*

Teraz bola odkázaná sama na seba. Nebol tu nikto, kto by ju vytiahol na hladinu, keby sa topila. Nemala nikoho, kto by jej narovnal riadidlá bicykla, keď sa zaknísala. Matka bola v jej živote záchrannou sieťou a po otcovej smrti sa ešte viac zblížili. Ale keby tentoraz spadla, dopadla by na zem bez ničoho a nikoho, kto by zmiernil jej pád.

Auto odbočilo na Mulholland Drive a nabralo rýchlость. Motor vydával hrdelný rev a vietor sa pohrával s jej vlasmi, keď uháňali hore cez Hollywood Hills. Nikdy predtým neseдела v takom aute. Nikdy nestretla muža ako on.

Stúpali stále vyššie a vyššie, míňali luxusné sídla, záblesky životného štýlu, ktorý sa vymykal jej predstavivosti. Zmocnila sa jej závišť. Zmizli problémy, keď mal človek toho tak veľa? Zažívali tí, ktorí tu žili, rovnaké starosti ako normálni ľudia, alebo ich tie vysoké múry a bezpečnostné kamery izolovali od života? Dalo sa šťastie kúpiť?

Nie, ale peniaze mali moc uľahčiť život, a práve preto bola v tomto aute.

Pod nimi sa rozprestieral výhľad na centrum mesta, Hollywood a údolie San Fernando.

Sústred' sa.

„Viem, odkiaľ najlepšie vidieť západ slnka.“ Teplý, hlboký hlas mu pomohol premeniť sa z ďalšej televíznej osobnosti v rade na megahviezdu. „Nikdy naň nezabudneš.“

Tým si bola istá. Táto chvíľa bola významná z mnohých dôvodov.

Čo sa stane s tým dôverným tónom, keď mu oznámi svoju novinku?

V žalúdku pocítila nevoľnosť a bola rada, že v ten deň nedokázala zjesť raňajky ani obed.

„Si nejakو ticho.“ Šoféroval s jednou rukou na volante, nesmierne sebavedomý. S jednou rukou a očami väčšinou

upretými na ňu. Chcela mu povedať, aby sa sústredil na cestu.

„Som trochu nervózna,“ priznala.

„Máš strach? To naozaj nemusíš. Som len normálny, obyčajný chlap.“

No jasne.

Išiel čoraz rýchlejšie, vychutnával jazdu, túto chvíľu, život. Vedela, že sa to čoskoro zmení. Svoju reč si dôkladne nacvičila. Stokrát ju precvičovala pred zrkadlom.

Musím ti niečo povedať.

„Mohli by ste trochu spomaliť?“

„Mám ísť pomalšie?“ Rukou pohladil volant. „Viem ísť pomaly, keď je to potrebné. Ako sa to voláš?“

Nepoznal ju. Nemal ani potuchy, kto je. Ako to len mohol nevedieť?

Meravo sedela na svojom sedadle. Bola naozaj taká zabudnutelná a nedôležitá?

V tejto časti mesta, kde bol každý niekým, ona nebola nikým.

Bojovala s rozčarovaním a ponížením.

„Som Mandy. Pochádzam z Connecticutu.“

Nevolala sa Mandy. A v Connecticute nikdy nebola. Nevedela ho ani zakresliť do mapy.

Mal by to vedieť. Chcela, aby to vedel. Chcela, aby povedal *Viem, že nie si Mandy*, ale on to, samozrejme, neurobil, lebo ženy prichádzali do jeho života a zase z neho odchádzali a on sa stále presúval k ďalšej.

„A si si istá, že sme sa už stretli? Nezabudol by som na niekoho takého pekného, ako si ty.“

Snívalo sa jej o ňom. Fantázie. Posledných pár mesiacov naňho myslela vo dne v noci, odkedy ho prvýkrát zbadala.

No on ju nepoznal. Nespoznával ju.

Oči ju štípali. Hovorila si, že je to pre vietor na tvári, lebo matka jej stále vtĺkala do hlavy, že život je príliš krátky na to, aby plakala kvôli mužom. Vôbec by tu nebola, keby sa necítila osamelá a vystrašená a keby nepotrebovala pomoc.

Bála sa, že to sama nezvládne, a on tiež predsa musel prevziať nejakú zodpovednosť, či nie? Nemal by mať možnosť len tak z toho vycúvať. To nebolo správne. Či sa jej to páčilo, alebo nie, boli zviazaní.

„Stretli sme sa.“ Položila si ruku na brucho. Potlačila slzy. Čas, keď si želala, aby bola opatrnejšia, bol dávno preč. Musela sa pozeráť dopredu. Musela urobiť správnu vec, ale nebolo to ľahké.

Telo jej hovorilo, že je dospelá, ale vo svojom vnútri sa stále cítila ako dieťa, ktoré sa knísalo na bicykli, s vejúcim chvostom vlasov.

Znovu sa na ňu zvedavo zahľad. „Teraz, keď o tom premýšľam, naozaj si mi povedomá. Nevieť si ťa však zaradiť. Neurážaj sa.“ Opäť jej venoval ten záblesk dokonalých bielych zubov. „Stretávam veľa žien.“

To vedela. Poznala jeho povest', a predsa tu bola. Čo to o nej vypovedalo? Mala by byť viac hrdá, ale hrdosť a zúfalstvo sa k sebe nehodia.

„Nie som urazená.“ Pod vplyvom strachu bola nahnevaná. A zúrivo odhodlaná. Nechcela dovoliť, aby jej tento chlap zničil život. To sa nemalo stať.

Práve sa šplhali hore. Stúpali čoraz vyššie, cesta sa vinula do kopcov, zatiaľ čo mesto ležalo pod nimi ako trblietavý koberec. Cítila sa ako Peter Pan, ktorý lieta nad strechami.

Mám mu to povedať teraz? Bola to vhodná chvíľa?

Srdce jej začalo búšiť, ťažké údery jej varovne bili do rebier. Nemyslela si, že ju bude chcieť odviezť na také odľahlé miesto. Nemala nastúpiť do jeho auta. Ďalšie zlé rozhodnutie,

ktoré sa pridalo k tým, čo už urobila. Čím dlhšie čakala, kým mu to povie, tým ďalej boli od civilizácie a od ľudí. Ľudí, ktorí by jej mohli pomôcť. Ale kto by jej pomohol?

Nemala nikoho. Len seba, a preto bola tu a robila, čo bolo treba, bez ohľadu na následky.

Pri pomyslení na následky jej zvlhli dlane. Mala by to urobiť hneď, kým je polovica jeho pozornosti upriamená na cestu. Čakala, kým prešiel zákrutu a dostal sa na rovný úsek cesty. Pred sebou už videla ďalšiu zákrutu.

„Pán Whitman? Cliff? Musím vám niečo povedať.“